

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi tulo- ja varallisuusverolain 45 §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan maatalousmaan verotusarvojen vahvistamisperusteita uudistettaviksi siten, että lähtökohdaksi otettaisiin viimeksi vahvistetut verotusarvot, joita tarkistettaisiin vuosittain kuluttajahintaindeksin muutosta vastaavasti. Samalla vanhasta jyvitysjärjestelmästä peräisin olevista yleisistä arvostusperusteista luovuttaisiin. Lakiin otettaisiin myös säännökset eri tiluslajien ja salaojituksen vaikutuksesta maatalousmaan arvoon. Verotusarvot säilyisivät reaalisesti nykyisellä

tasolla, koska arvostuksen pohjana olisivat nykyisin vahvistetut verotusarvot. Verotusarvojen perusteet vahvistaisi verohallitus vuosittain kutakin kuntaa varten erikseen.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen kun se hyväksytty ja vahvistettu. Sitä sovellettaisiin ensimmäisen kerran vahvistettaessa verotusarvoja vuodelta 1986 toimitettavaa varallisuusverotusta varten.

PERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne ja sen tausta

Ennen vuoden 1968 alusta toteutettua varallisuusverotusuudistusta viljelysmaan verotusarvot vahvistettiin asiaa koskevan valtiovarainministeriön päätöksen mukaan pääomittamalla tuloverotuksessa noudatettavien perusteiden mukaan laskettu viljelysmaan puhdas tuotto. Tämä oli tuolloin hallinnollisesti ja teknisesti toimiva järjestelmä, koska myös maatalouden puhdas tuotto vahvistettiin ennen maatilatalouden tuloverolain voimaantuloa kaavamaisena pinta-alaverotuksena. Näin ollen tiedot verotusarvojen vahvistamista varten saatiin suoraan tuloverotustietojen pohjalta.

Vaikka maataloustulon verotuksessa siirryttiin samanaikaisesti varallisuusverotusuudistuksen kanssa todellisen tulon verotukseen, varallisuusverotuksen puolella säilytettiin edelleen kaavamainen verohehtaaria kohden laskettuun puhtaaseen tuottoon perustuva maatalousmaan arvostussäännös. Uudistusta koskevassa hallituksen esi-

tyksessä (HE 100/1967 vp.) todettiin, että maatilatalouden todellinen tulo ei eri vuosina ja tilakohtaisesti vaihtelevana muodostanut riittävän yhdenmukaista perustaa omaisuusverotukselle. Esityksen mukaan tarpeelliset tiedot tuottoperusteista arvostusta varten voitiin saada kirjanpitoilöjen aineiston perusteella.

Merkittävä muutos aikaisempaan verrattuna oli uudessa arvostussäännöksessä se, että kaavamainen puhdas tuotto jaettiin ennen pääomitusta luvulla 3. Puhtaasta tuotosta näet vain yhden kolmanneksen katsottiin kohdistuvan itse maahan kahden kolmanneksen koostuessa rakennusten, koneiden, kaluston, laitteiden ja kotieläinten tuotosta. Pääomituskertoimeksi valittiin edelleen 7. Esimerkiksi metsän arvostusta alhaisempaa kerrointa perusteltiin maatilatalouden omaisuusverorasituksen alentamispyrkimyksellä. Aiempaan verrattuna maatalousmaan verotusarvot laskivatkin keskimäärin kolmannekseen.

Maatalousmaan arvostusta koskeva säännös, kuten muutkin varallisuuden arvostamista koske-

vat säännökset, siirtyi tulo- ja omaisuusverolaista sellaisenaan vuoden 1975 alusta voimaan tulleen tulo- ja varallisuusverolakiin (1043/74).

Tulo- ja varallisuusverolain 45 §:n 1 momentin mukaan maatalousmaan arvoksi katsotaan sen keskimääräinen vuotuinen tuotto kerrottuna luvulla 7. Maatalousmaaksi luetaan pelto, luonnonniitty ja -laidun, puutarha sekä muut maatalouden käytössä olevat tilukset kasvustoineen. Maatalousmaan vuotuinen keskimääräinen hehtaarituohto määrätään jakamalla maatalouden keskimääräinen puhdas tuotto hehtaaria kohden luvulla 3. Valtiovarainministeriö vahvistaa, huomioon ottaen maatalouden erilaisen kannattavuuden eri osissa maata, vuosittain sen keskimääräisen puhtaan tuoton hehtaaria kohti, jonka samanlaatuisten viljelmien kunnassa arvioidaan verovuonna ja kahtena sitä edeltäneenä kalenterivuotena antaneen. Lisäksi valtiovarainministeriö määrää, miten eri tiluslajit, maaperän luontainen laatu ja tuottokyky sekä tilusten asema ja niillä suoritettujen tuoton edellytyksiä lisäävät toimenpiteet on maatalousmaan arvoa laskettaessa otettava huomioon.

Valtiovarainministeriö on vuosittain tehnyt tulo- ja varallisuusverolain 45 §:n 1 momentin nojalla päätöksen maatalousmaan arvon määräämisessä noudatettavista perusteista. Päätöksessä on vahvistettu kunnittain maatalouden keskimääräisen puhtaan tuoton markkamäärät. Verotusarvoon päästään siten, että puhdas tuotto jaetaan kolmella ja kerrotaan seitsemällä. Samaan lopputulokseen päästään kertomalla puhdas tuotto suoraan luvulla 2 1/3. Maatalousmaan arvostus varallisuusverotuksessa perustuu metsän arvostuksen tavoin pääomitetuon tuottoon. Pääomituskerroin on kuitenkin metsän arvostuksessa 10, kun se maatalousmaan arvostuksessa on 7. Verotusarvojen vahvistamiskäytännön kannalta merkittävä ero on myös se, että metsän tuotto saadaan varallisuusverotusta varten suoraan tulo-verotustiedoista metsäverotuksen ollessa pääsääntöisesti kaavamaista pinta-alaverotusta. Maatalousmaan arvostamisessa tuottoperusteet joudutaan erikseen vahvistamaan.

Maatalousmaan arvostussäännös edellyttää, että viljelysmaan tuotto hehtaaria kohden lasketaan verovuoden ja sitä edeltäneiden kahden vuoden arvioidun tuoton perusteella. Käytännössä verovuoden puhdas tuotto joudutaan arvioimaan saman vuoden sadon sekä maataloustuotteiden ja -tarvikkeiden hintatietojen perusteella. Sitä vastoin verovuotta edeltäneen kahden vuoden puhtaat tuotot on laskettu käyttäen apuna Maatalou-

den taloudellisen tutkimuslaitoksen suorittamien maatalouden kannattavuustutkimusten tietoja, jotka perustuvat tutkimuksissa mukana olevien kirjanpitolitojen tuloksiin.

Tulo- ja varallisuusverolain 45 §:n 1 momentti edellyttää tuottoperusteiden vahvistamista jokaiselta kunnalta kohden erikseen. Kuntien väliset erot on tuottoperusteita vahvistettaessa pyritty selvittämään maatalouden yleisten kannattavuusedellytysten mukaan. Tällöin on käytetty apuna muun muassa alueellisten maatalousjärjestöjen asiantuntemusta. Kunnan etäisyys suurista liikekeskuksista, ilmastolliset tekijät sekä yleiset maastolliset ja taloudelliset olosuhteet ovat ehkä tärkeimmät kuntien välisiin eroihin vaikuttavista seikoista.

Maatalousmaaksi luetaan pelto, luonnonniitty ja -laidun, puutarha sekä muut maatalouden käytössä olevat tilukset kasvustoineen. Laissa ei ole säännöksiä siitä, miten nämä eri tiluslajit tulee toisiinsa nähden arvostaa. Vanhan jyvitys-järjestelmän aikana eri tiluslajien väliset erot tuottokyvyssä otettiin huomioon siten, että maatalousmaan pinta-alat esitettiin verotusta varten niin kutsuttuina muunnettuna peltohehtaareina. Vaikka tiedot verojyvitykseen perustuvista tilakohtaisista verohehtaarimääristä ovat peräisin pinta-alaverotuksen ajalta ja näin ollen useissa tapauksissa jo vanhentuneet, maatalousmaan verotusarvot on edelleen pyritty vahvistamaan siten, että eri tiluslajien erot voitaisiin ottaa huomioon. Verohallitus on antanut asiaa koskevan yhtenäistämishjeen, jossa maatalousmaan todelliset pinta-alat on esitetty verotusarvojen vahvistamista varten muunnettaviksi erityisten kertomien mukaan. Ohjeessa suositettu muuntokerroin on peltoa varten 0,5—1,5, puutarhaa varten 1,5 ja luonnonniittyä ja luonnonlaidunta varten 0,35.

Maatalousmaan tuoton edellytyksiä lisäävänä toimenpiteenä maatalousmaan verotusarvoa määrättäessä otetaan erikseen huomioon vain salaojitus, jonka perusteella maatalousmaan arvoa on korotettu valtiovarainministeriön päätöksessä vahvistetulla määrällä. Viimeksi annetussa päätöksessä (1141/85) salaojituslisä on 1 100 markkaa hehtaaria kohden.

2. Ehdotettu muutos ja siihen johtaneet syyt

Edellä selostetun varallisuusverotusuudistuksen yhteydessä maatalousmaan arvostus säilytettiin

tuottoperusteisena metsän arvostuksen tavoin, vaikka pinta-alaverotuksesta tuloverotuksessa luovuttiin. Uudistuksessa lähdettiin siitä olettamuksesta, että varallisuuden arvostamista varten tarvittavat tiedot maatalouden keskimääräisistä tuotoista saataisiin suhteellisen vaivattomasti selville maatalouden kannattavuustutkimuksesta. Käytännössä kirjanpitoiloiden tulosten käyttäminen verotusarvojen vahvistamisen pohjana on kuitenkin osoittautunut vaikeaksi. Tämä johtuu siitä, että erityisesti Pohjois-Suomessa ja Itä-Suomessa myös kirjanpitoiloiden puhdas tuotto on lähes aina ollut niin alhainen tai jopa negatiivinen, että sitä ei ole voitu käyttää pohjana tuottoperusteita vahvistettaessa. Näillä alueilla tuottoperusteet on vahvistettu arvion mukaan oikeana pidettävään tasoon Etelä-Suomeen verrattuna. Viimeisten 10—15 vuoden aikana kirjanpitoiloiden tuloksia ei ole sellaisinaan voitu käyttää myöskään Etelä-Suomen eikä Etelä-Pohjanmaan tuottoperusteita vahvistettaessa, vaan aikaisempien vuosien arvoja on tyydytty korottamaan suhteellisesti yhtä paljon kuin puhtaan tuoton kolmen vuoden keskiarvo on kohonnut edellisen vuoden perusteita vahvistettaessa käytetystä kolmen vuoden keskiarvosta. Salaojitusta lukuun ottamatta myöskään maatalousmaan tuottoon vaikuttavia erityisiä tekijöitä kuten maaperän luontaista laatua ja tuotokkykyä ei ole voitu ottaa riittävän johdonmukaisesti huomioon, koska maatalousmaita ei ole enää maatalouden tuloverouudistuksen jälkeen jyvitetty. Näin ollen laissa säädettyä menettelyä ei ole voitu noudattaa maatalousmaan arvostamisessa.

Tämän epäkohdan poistamiseksi maatalousmaan arvostamisperusteita olisi muutettava siten, että lainmukainen arvostaminen olisi mahdollista käytettävissä olevien tietojen pohjalta. Uudistusta harkittaessa vaihtoehtoina ovat olleet tuottoon perustuva arvostaminen, arvostaminen käyvän arvon eli maatalousmaasta maksettujen kauppahintojen perusteella sekä nykyisten verotusarvojen indeksitarkistuksiin perustuva arvostaminen. Esityksessä on päädytty viimeksi mainittuun ratkaisuvaihtoehtoon sen yksinkertaisuuden ja hallinnollisen toimivuuden vuoksi. Tämä ratkaisu soveltuu uudistuksen pohjaksi myös sen vuoksi, ettei tarkoituksena ole puuttua maan arvostukseen kokonaisuudessaan eikä myöskään yleisesti muuttaa arvostuksen nykyistä tasoa. Nykyisten tuottoperusteiden käyttämistä uudistuksen pohjana voidaan perustella myös sillä, että niiden on yleisesti katsottu olevan keskenään vertailtaessa oikeassa suhteessa maan eri osissa.

Näin ollen uudistuksessa otettaisiin lähtökohdaksi maatalousmaan nykyiset hehtaaria kohden vahvistetut puhtaat tuotot. Valtiovarainministeriön asemesta verohallitus vahvistaisi vuosittain maatalousmaan tuottoperusteet kutakin kuntaa kohti erikseen siten, että puhtaiden tuottojen muutos edellisen kerran vahvistettuihin puhtaisiin tuottoihin verrattuna vastaa kuluttajahintaindeksin muutosta verovuotta edeltäneen vuoden syyskuusta verovuoden syyskuuhun. Verovuodesta poikkeavan indeksin seurantajakson käyttäminen olisi tarpeen, jotta indeksikehitystä koskevat tiedot olisivat tuottoarvoja vahvistettaessa käytettävissä. Kysymykseen tulevina indeksivaihtoehtoina on selvitetty bruttokansantuotteen hintaindeksin, maatalouden tuottajahintaindeksin ja kuluttajahintaindeksin vaikutuksia olettaen, että niitä olisi käytetty maatalouden tuottoperusteita vuosina 1968—1984 tarkistettaessa. Tehty selvitys osoitti, että mikä tahansa näistä indekseistä olisi johtanut lähes samaan lopputulokseen kuin tuottoperusteiden vahvistaminen nykyisten perusteiden mukaan. Erot eri indeksien välillä olivat hyvin pieniä. Maatalousmaan arvostuksen taso huomioon ottaen sillä, mikä indeksi tarkistusperusteeksi valitaan, ei näin ollen ole käytännön kannalta suurta merkitystä. Vahvistamismenettelyyn liittyvät käytännön näkökohdat puoltavat kuitenkin kuluttajahintaindeksin valintaa. Tämä indeksi on virallisista indekseistä yleisesti tunnetuin ja siinä tapahtuneesta kehityksestä saadaan tiedot kuukausittain.

Lakiehdotuksessa on luovuttu vanhasta jyvitysjärjestelmästä peräisin olevien maan tuotokkyyn vaikuttavien yleisten tekijöiden huomioon ottamisesta salaojitusta lukuun ottamatta. Salaojituslisästä olisi muutoksen vuoksi tarpeen säätää laissa. Esityksessä ehdotetaan, että salaojitettun maatalousmaan verotusarvoja olisi korotettava hehtaaria kohden verohallituksen vahvistamalla määrällä. Myös salaojituslisää tarkistettaisiin vuosittain kuluttajahintaindeksin muutosta vastaavasti. Lähtökohdana olisi valtiovarainministeriön päätöksessä nykyisin vahvistettu salaojituslisä.

Maatalousmaaksi luettaisiin edelleenkin pelto, puutarha, luonnonniitty ja luonnonlaidun. Sitä vastoin muita maatalouden käytössä olevia tiluksia ei olisi enää tarpeen mainita laissa, koska tällaisia alueita ei veroluokituksen yhteydessä ole enää mitattu rakennuspaikkaa lukuunottamatta. Koska tarkoituksena on säilyttää maatalousmaan verotusarvot keskimäärin nykyisinä myös vertailtaessa niitä alueellisesti keskenään, olisi tällä

hetkellä verotuskäytäntöön perustuvaa eri tiluslajien erilaista arvostusta voitava edelleenkin soveltaa. Rajauksessa ei olisi ongelmia, koska eri tilustyyppien pinta-alat saadaan selville veroluokituksesta. Tästä olisi kuitenkin otettava nimenomaiset säännökset lakiin. Esityksessä ehdotetaan, että puutarhan arvoksi katsottaisiin pellon arvo puolitoistakertaisena ja luonnonniityn ja -laitumen arvoksi 35 prosenttia pellon arvosta. Tämä merkitsisi sitä, että eri tiluslajien keskinäinen arvostus säilyisi keskimäärin nykyisenä, mutta muuttuisi jonkin verran kaavamaisemmaksi kuin mihin verohallituksen nykyinen yhtenäistämisohje johtaa.

Koska useissa kunnissa on edelleen käytetty todellisten peltohehtaarien asemesta vanhojen jyvitystietojen pohjalta muunnettuja verohেhtaareita, tämä olisi voitava ottaa huomioon myös uudistuksen jälkeen, jotta eräissä kunnissa huomattaviltakin verotusarvojen muutoksilta vällyttäisiin. Riittävään tarkkuuteen päästäisiin, jos vanhojen verojyvitysten mukainen maatalousmaan hyvyysvaikutus otettaisiin keskimääräisenä huomioon kussakin kunnassa. Teknisesti asia voitaisiin toteuttaa siirtymäsäännökseen sisällytettävällä säännöksellä.

Lakiehdotuksen sanamuodon mukaan maatalousmaan arvoksi katsottaisiin sen tuottoarvo kerrottuna luvulla 7. Pääomituskerroin olisi näin ollen sama kuin nykyisin. Sen jättäminen lakiin on perusteltua siksi, että pääomituskerroimen avulla voidaan tarvittaessa yksinkertaisesti vaikuttaa verotusarvojen tasoon ilman, että itse vahvistamismenettelyä tarvitsisi muuttaa. Sitä vastoin esityksessä on luovuttu tuoton jakamisesta kolmeen. Jotta muutos ei johtaisi verotusarvojen kohoamiseen nykyisestä, lain voimaantulosäännöksen mukaan tuottoarvoja ensi kerran vahvistettaessa vertailuperusteeksi otettaisiin valtiovainministeriön vuodelle 1985 vahvistamat puhtaan tuoton raha-arvot jaettuna kolmella.

Ongelmallisia aiemman keskimääräisen vuotuisen tuoton indeksikorotukseen perustuvassa vahvistamismenettelyssä olisivat ne kuntajaosta annetussa laissa (73/77) tarkoitetut tilanteet, joissa kuntajako on verovuoden aikana muuttunut. Tällöin saman kunnan alueella sijaitsevalle maatalousmaalle on saatettu vahvistaa eri suuruiset keskimääräisen vuotuisen tuoton raha-arvot. Tilanne edellyttää sen ratkaisemista, mikä arvo otetaan indeksoinnin pohjaksi. Esityksessä ehdotetaan, että perusteeksi valittaisiin aiemmin vahvistettujen keskimääräisten vuotuisen tuottojen pinta-alojen suhteessa painotettu keskiarvo.

3. Valmisteluvaiheet

Hallituksen esitys perustuu maatalousmaan verotusarvotoimikunnan mietintöön (komiteamietintö 1985:55). Mietinnöstä pyydettiin lausunto maa- ja metsätalousministeriöltä, verohallitukselta, maanmittaushallitukselta, maatilahallitukselta, kuntien keskusjärjestöiltä, Suomen Maataloustuottajain Keskusliitolta sekä eräiltä muilta keskeisiltä veronmaksajaryhmiä edustavilta järjestöiltä. Lausunnonantajat suhtautuivat pääosin myönteisesti toimikunnan ehdottamaan maatalousmaan arvostussäännöksen uudistamiseen sen hallinnollisen selkeyden vuoksi. Vaikka useissa lausunnoissa todettiin, ettei nykyarvojen indeksikorotukseen perustuvan muutoksen avulla voida poistaa arvostuksen nykyisessä tasossa mahdollisesti olevia vinoutumia, uudistusta pidettiin tarkoituksenmukaisena tilanteessa, jossa maatalousmaan varallisuusverotuksen taloudellinen merkitys entisestään pienenee. Eräissä lausunnoissa asetettiin kuitenkin kannattamaan pääomituskerroimen muuttamista nykyisestä seitsemästä samaksi kuin metsän arvostuksessa, jossa se on 10.

4. Taloudelliset vaikutukset

Vuotta 1983 koskevien tilastotietojen mukaan yksityisillä henkilöillä oli vuoden 1983 lopussa omistuksessaan maatalousmaata 2,2 miljoonaa hehtaaria. Yksityisten omistaman metsän pinta-ala oli samanaikaisesti 6,4 miljoonaa hehtaaria. Maatalousmaata on näin ollen runsas kolmannes metsien pinta-alasta. Yli yhden peltohehtaarin tiloja Suomessa oli vastaavana aikana 208 229. Kunnallisveroa maksavien maatilatalouden harjoittajien lukumäärä oli vuonna 1984 190 633. Valtionveroa maksavia tähän lukumäärään sisältyi 175 419 ja varallisuusveroa maksavia 36 205. Noin joka viides maatalouden harjoittaja joutui näin ollen vuonna 1984 maksamaan varallisuusveroa. Maatalouden harjoittajien varallisuusveron määrä oli 52 miljoonaa markkaa, joten keskimääräinen varallisuusvero oli 1 456 markkaa. On kuitenkin otettava huomioon, että näihin lukuihin sisältyy myös maatilatalouden harjoittajien muun kuin maatilatalouteen kuuluvan varallisuuden vaikutus. Toisaalta maatalousmaata omistavat myös muut kuin verotilastoissa maatilatalouden harjoittajiin luetut verovelvolliset.

Yksityisten henkilöiden omistaman maatilatalouteen kuuluvan varallisuuden verotusarvojen yhteismäärä oli vuonna 1984 noin 27 miljardia

markkaa. Tästä maatalousmaan osuus oli salaojituslisineen noin 2,6 miljardia markkaa eli vajaat 10 prosenttia. Maatalousmaan merkitys maatalousvarallisuuden arvostuksessa ja siten myös sen vaikutus maatilatalouden harjoittajien maksamien varallisuusverojen määrään on näin ollen ollut viime vuosina vähäinen. Maatalousmaan verotusarvoilla on kuitenkin heijastusvaikutuksia muun muassa perintö- ja lahjaverotukseen, leimaverotukseen sekä eräisiin perinnönjakotilanteisiin. Koska uudistuksen tarkoituksena ei ole yleisesti korottaa tai alentaa maatalousmaan verotusarvoja, maatalousmaan osuus veronalaisessa maatalousvarallisuudessa tulee säilymään suunnilleen nykyisellä tasolla. Sitä vastoin varallisuusveroa maksavien maatilatalouden harjoittajien lukumäärä tulee vuonna 1986 laskemaan huomattavasti nykyisestäään, koska vuodelle 1986 vahvistetun varallisuusveroasteikon alaraja on nostettu 800 000 markkaan. Tämä merkitsee muun muassa sitä, että varallisuusveroa maksaa uudistuksen jälkeen vain noin 100 — 150 maatilatalouden harjoittajaa.

Verotusarvoperusteiden vahvistamisen siirtämisen valtiovarainministeriöltä verohallitukselle vä-

hentäisi jonkin verran järjestelmän hallinnollisia kustannuksia.

5. Voimaantulo ja soveltaminen

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun eduskunta on sen hyväksynyt. Sitä sovellettaisiin ensimmäisen kerran vahvistettaessa verotusarvoja vuodelta 1986 toimitettavaa varallisuusverotusta varten.

6. Säättämisjärjestys

Koska uudistus saattaa eräissä yksittäistapauksissa kiristää joidenkin maatilatalouden harjoittajien verotusta, lakiehdotus olisi käsiteltävä valtiopäiväjärjestyksen 68 §:n mukaisessa uutta tai lisättyä veroa koskevassa säättämisjärjestyksessä.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

tulo- ja varallisuusverolain 45 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 31 päivänä joulukuuta 1974 annetun tulo- ja varallisuusverolain (1043/74) 45 §:n 1 momentti näin kuuluvaksi:

45 §

Maatalousmaan ja sen kasvuston arvoksi katsotaan maatalousmaan keskimääräinen vuotuinen tuotto kerrottuna seitsemällä. Maatalousmaaksi katsotaan pelto, puutarha sekä luonnonniitty ja luonnonlaidun. Verohallitus vahvistaa vuosittain pellon keskimääräisen vuotuisen tuoton kunnittain hehtaarilta siten, että sen muutos viimeksi vahvistettuun keskimääräiseen vuotuisen tuottoon verrattuna vastaa kuluttajahintaindeksin muutosta verovuotta edeltäneen vuoden syyskuusta verovuoden syyskuuhun. Jos verovuoden aikana tapahtuneen kuntajaon muutoksen vuoksi pellolle viimeksi vahvistetut keskimääräiset vuotuiset tuotot poikkeavat toisistaan kunnan eri osissa, pellon viimeksi vahvistettuna keskimääräisenä vuotuisena tuottona pidetään näiden tuottojen pinta-alojen suhteessa painotettua keskiarvoa. Puutarhan keskimääräiseksi vuotuiseksi tuotoksi katsotaan 150 prosenttia sekä luonnonniityn ja luonnonlaitumen keskimääräiseksi vuotuiseksi

tuotoksi 35 prosenttia vahvistetusta pellon keskimääräisestä vuotuisesta tuotosta. Salaojitetun maatalousmaan arvoon lisätään verohallituksen vuosittain hehtaarilta vahvistama lisäarvo (*salaojituslisä*). Salaojituslisä vahvistetaan siten, että sen muutos viimeksi vahvistettuun salaojituslisään verrattuna vastaa kuluttajahintaindeksin muutosta verovuotta edeltäneen vuoden syyskuusta verovuoden syyskuuhun.

— — — — —
Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 198 . Sitä sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1986 toimitettavassa verotuksessa.

Vahvistettaessa pellon keskimääräistä vuotuista tuottoa vuodelle 1986 viimeksi vahvistettuna keskimääräisenä vuotuisena tuottona pidetään valtiovarainministeriön vuodelle 1985 kunnittain vahvistamia maatalouden keskimääräisiä puhtaan tuoton raha-arvoja hehtaarilta kolmella jaettuina,

ja siten korjattuina, että kussakin kunnassa verohehtaareiksi muunnettujen peltohehtaarien suhde kunnan pelloksi muunnetun maatalousmaan pinta-alaan tulee huomioon otetuksi. Viimeksi

vahvistettuna salaojituslisänä pidetään valtiovarainministeriön vuodelle 1985 vahvistamaa maatalousmaan arvon korotusta hehtaarilta salaojituksen perusteella.

Helsingissä 23 päivänä toukokuuta 1986

Tasavallan Presidentti
MAUNO KOIVISTO

Valtiovarainministeri *Esko Ollila*

Laki

tulo- ja varallisuusverolain 45 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 31 päivänä joulukuuta 1974 annetun tulo- ja varallisuusverolain (1043/74) 45 §:n 1 momentti näin kuuluvaksi:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

45 §.

Maatalousmaan arvoksi katsotaan sen keskimääräinen vuotuinen tuotto kerrottuna luvulla 7. Maatalousmaaksi luetaan pelto, luonnonniitty ja -laidun, puutarha sekä muut maatalouden käytössä olevat tilukset kasvustoineen. Maatalousmaan keskimääräinen vuotuinen hehtaarituohto määrätään jakamalla maatalouden keskimääräinen puhdas tuotto hehtaaria kohti luvulla 3. Valtiovarainministeriö vahvistaa huomioon ottaen maatalouden erilaisen kannattavuuden eri osissa maata vuosittain sen keskimääräisen puhtaan tuoton hehtaaria kohti, jonka samanlaatuisten viljelmien kunnassa arvioidaan verovuonna ja kahtena sitä edeltäneenä kalenterivuotena antaneen, sekä määrää, miten eri tiluslajit, maaperän luontainen laatu ja tuottokyky sekä tilusten asema ja niillä suoritettujen tuoton edellytyksiä lisäävät toimenpiteet on maatalousmaan arvoa määrätessä otettava huomioon.

45 §

Maatalousmaan ja sen kasvuston arvoksi katsotaan maatalousmaan keskimääräinen vuotuinen tuotto kerrottuna seitsemällä. Maatalousmaaksi katsotaan pelto, puutarha sekä luonnonniitty ja luonnonlaidun. Verohallitus vahvistaa vuosittain pellon keskimääräisen vuotuisen tuoton kunnittain hehtaarilta siten, että sen muutos viimeksi vahvistettuun keskimääräiseen vuotuisen tuottoon verrattuna vastaa kuluttajahintaindeksin muutosta verovuotta edeltäneen vuoden syyskuusta verovuoden syyskuuhun. Jos verovuoden aikana tapahtuneen kuntajaon muutoksen vuoksi pellolle viimeksi vahvistetut keskimääräiset vuotuiset tuotot poikkeavat toisistaan kunnan eri osissa, pellon viimeksi vahvistettuna keskimääräisenä vuotuisena tuottona pidetään näiden tuottojen pinta-alojen suhteessa painotettua keskiarvoa. Puutarhan keskimääräiseksi vuotuiseksi tuotoksi katsotaan 150 prosenttia sekä luonnonniityn ja luonnonlaitumen keskimääräiseksi vuotuiseksi tuotoksi 35 prosenttia vahvistetusta pellon keskimääräisestä vuotuisesta tuotosta. Salaojitettun maatalousmaan arvoon lisätään verohallituksen vuosittain hehtaarilta vahvistama lisäarvo (salaojituslisä). Salaojituslisä vahvistetaan siten, että sen muutos viimeksi vahvistettuun salaojituslisään verrattuna vastaa kuluttajahintaindeksin muutosta verovuotta edeltäneen vuoden syyskuusta verovuoden syyskuuhun.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 198 . Sitä sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1986 toimitettavassa verotuksessa.

Vahvistettaessa pellon keskimääräistä vuotuista tuottoa vuodelle 1986 viimeksi vahvistettuna keskimääräisenä vuotuisena tuottona pidetään valtiovarainministeriön vuodelle 1985 kunnittain vahvistamia maatalouden keskimääräisiä puhtaan

Voimassa oleva laki

Ehdotus

tuoton raha-arvoja hehtaarilta kolmella jaettuina, ja siten korjattuina, että kussakin kunnassa verohehtaareiksi muunnettujen peltohehtaarien subde kunnan pelloksi muunnetun maatalousmaan pinta-alaan tulee huomioon otetuksi. Viimeksi vahvistettuna salaojituslisänä pidetään valtiovarainministeriön vuodelle 1985 vahvistamaa maatalousmaan arvon korotusta hehtaarilta salaojituksen perusteella.
